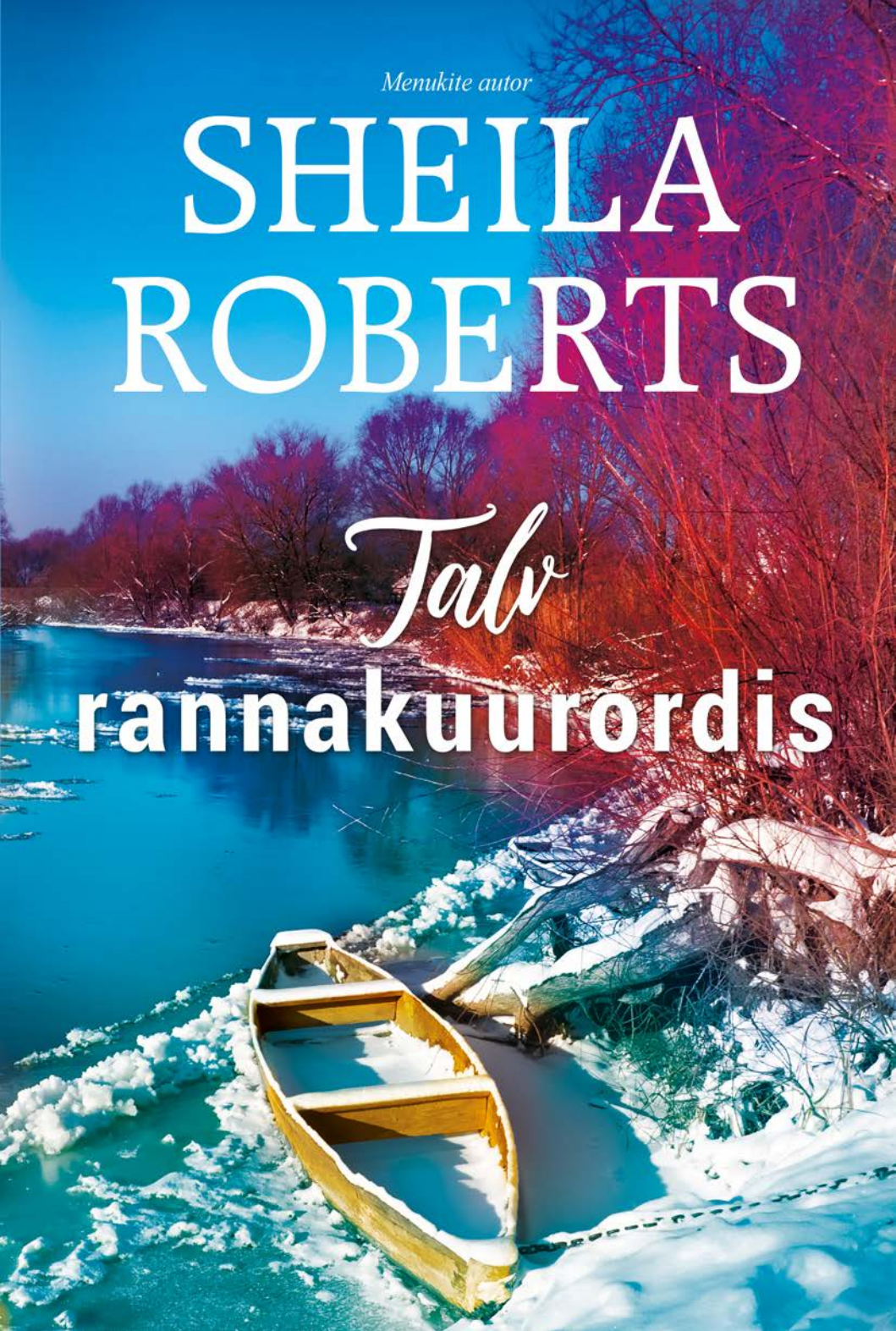

Menükite autor

SHEILA ROBERTS

Talv
rannakuurordis

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
Winter at the Beach
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Roberts Ink LLC

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01392521
ISBN 978-9949-82-700-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Cheronile ja Christile

Armas sõber!

Täna Sind väga, et veetsid osa oma väärtuslikust ajast koos Kuupaiste-lahe-äärse linnakese elanikega. Kui oled kunagi teinud plaane, mis kipuvad vägisi nurjuma, siis oskad kindlasti kaasa elada Jenna Jonesi, tema omaste ja sõprade juhtumustele.

Olen mingil ajal oma elus korraldanud rahvarohkeid üritusi ja kin-nitan, et see on pingerikas tegevus. Ma mäletan päeva, mil juuksur teatas, et oli leidnud mu kuklas kiilaks jäänud laigukese. Õnneks kas-vasid juuksed tagasi, aga... Öök. Lihtsalt. Öök! Ja voolukatkestused? Ka seda oleme läbi elanud. Minu laste meelest oli see alati põnev seik-lus. „Teeme puuahju tule ja pajatame lugusid,“ ütles mu poeg alati. Ja siis koperdasime pimedas ringi ning trügisime ahjule lähemale, et sooja saada, ja läksime hulluks, sest „MA EI SAA OMA ARVUTIT KASUTADA!“.

Ah, aga just need väikesed äpardused toovad meid üksteisele lähemale. Ning tagantjärele meenub alati midagi, mis oli põnev või ajas naerma. Loodan, et leiad ka selles loos mõndagi, mille üle naerda, ja paned raamatu käest naeratusega, võib-olla isegi veidi julgustatult. Kui nii, siis on mu pingutused vilja kandnud.

Käisin kalendriga selles romaanis loovalt ümber, hüpatas ette-poolle aastasse, mis mu eesmärkidega sobis. Kindlasti andestad mulle selle. Sest kõik see on ju vaid väljamõeldis.

Loodan, et külm ei tee Sulle talvel liiga ning et torme esineb Sinu elus harva ja lühiajaliselt. Täna Sind selle eest, et armastad raama-tuid ja toetad kirjanikke. Mida hakkaksime peale ilma lugejateta?

Sheila

Esimene peatükk

Ookeani ääres oli mõnus elada. Elu tundus veelgi mõnusam, kui pidasid motelli ja seal peatus inimesi.

Viimasel ajal ei olnud Jenna Jonesil, kes juhatas Washingtoni osariigis Moonlight Harbori nimelises linnakeses motelli Driftwood Inn, elu eriti mõnus. Tema vanatädi Edie Patterson, kes oli motelli omanik, pakkus Jennale pärast lahutust niihästi kodu enda juures kui ka töökohta. Jenna oli tänulik uue alguse üle ja tädi Edie oli tänulik abi eest, sest maja oli pärast tema mehe Ralphi surma hakanud järjest enam lagunema. Tulevikus pärib Jenna motelli, mis kindlustab ta majanduslikult.

Kokkulepe oli mõlemale kasulik ning Jenna vuntsis maja üles, remontides ja sisustades seda äärmiselt napi rahaga, andes igale toale erineva teema, olenevalt sellest, mis värvi vaipkatet ja vanakraami-poodi viidud sisustusesemeid ta suutis leida soodushinnaga. Tema arvates oli Driftwood Inn nüüd armas puhkemaja. Aga tal oli vaja täita rohkem voodikohti kui praegu.

Pärast tööpüha, kui suvine vaba aja veetmine lõppes ja perekonnad keskendusid koolile ning jalgpallihooajale, jäi tellimusi harvemaks. Kui te nüüd, oktoobris, otsisite nägusat traditsioonilist motelli, siis Driftwood Innis ei olnud vabadest kohtadest puudus.

See tegi muret, sest Jenna pidi inimestele leivaraha teenima, temast sõltusid teised, kaasa arvatud tema eksabikaasa, alles tunnustust püüdlev kunstnik Damien Petit (kes ei sõdinud edu saavutamiseks nii palju, kui olnuks vaja, kuna Jenna oli kohustatud talle iga kuu ajutist abikaasatoetust maksma). Ent kõige olulisem oli, et ta vastutas oma tütre Sabrina ja vanatädi eest.

Kui Jenna ei olnud kontoris koos sõbratari ja abilise Courtney Moore'iga ega aidanud nende ainsal toatüdrukul Coralil maja koristada, masseeris ta lihasevalu käes vaevlevaid inimesi. Oli hea, et ta töötas enne motelli tulekut ravimassöörina. Nüüd oli see amet varnast võtta, kui raha kippus nappima. Ja see mure vaevas tõepoolest. Järgmise suve turismihooaeg tundus alles väga kaugel olevat.

Aga täna oli esmaspäev, uue nädala algus, ja see nädal näis paljutöotavana. Kliendid olid tellinud massaažiaegu kolmapäevaks, neljapäevaks ja reedeks ning reede pärastlõunal pidid Driftwood Inni saabuma külastajad.

See tähendas, et neil oli reserveeritud üks tuba kahekümnest. Täita tuli veel seitseteist, sest kahes elasid inimesed alaliselt. Ja neist kahest said nad raha vaid ühe käest.

Pete Long, kasutu vanatöi, kes teeskles, et ta on meistrimees, ei maksnud midagi ja töötas oma ülalpidamise eest nii vähe kui võimalik. Teises toas elas Seth Waters, kes oli osutunud palju abivalmimaks töömeheks.

Erinevalt vanast veidrikust Pete'ist maksis Seth toa eest üüri ja aitas pealekauba mitmesuguste tööde juures ning Jennale tegi tema seal viibimine rõõmu. Kena ja tugevate lihastega mees. Ta oli tark, rabas kõvasti tööd ning oli ka hea kuulaja.

Ja suurepärane suudleja.

Kuid ta ei paistnud püsisuhtest huvituvat. Jenna arvates oli põhjuseks mehe minevik. Tõtakas, kuigi üllameelne otsus viis ta vanglasse ning nüüd naasis ta ellu ettevaatlikult ja umbusklikult.

Sellel ei olnud mingit tähtsust, kinnitas Jenna endale pidevalt. Pärast katastroofiliselt lõppenud abielu kunstnikuga, kes oli teinud tüssamisest tõelise kunsti, ei olnud Jennal tarvis tormakalt uusi

armusuhteid sõlmida. Kuigi kui üldse mõni mees muutis naise tormakaks, siis oli see Seth.

Aga miks mitte ka Brody Green, edukas kinnisvaraäriees ja teine meeshing Jenna elus.

Kui sõber. Kui sõber, kellele oleks meeldinud intiimne sõprus. Jenna kujutles hästi, mida intiimsuhted Brodyga võinuksid pakkuda. Jah, ta oli ka seda meest suudelnud, kuna jõi õhtusöögil liiga palju ja nautis seejärel rannas päikeseloojakut koos sarmika härrasmehega.

Nad mõlemad olid lahutatud, mõlemal olid lapsed, järelikult palju ühist, ja Brodyga oli vahva aega veeta, aga Jenna pidi keskendumisele. See oli küll märksa kergem kui teha plaane oma armuelu suunamiseks.

Kuigi praegu vajas seitseteist tuba täitmist.

Kindlasti laabub kõik, kinnitas Jenna endale, kõndides läbi parkla tädi Edie maja juurest, kus tema ja ta tütar Sabrina elasid, motelli kontori poole.

Esmaspäeviti oli seal palju tegemist. Paberid korda ajada, mõned uued pildid Instagrami postitada, tädi Edie uus kokakunsteos Facebooki lisada. Kirjutada blogisse suurepärasest ilmast, mida nad rannikul nautisid. *Siin on ikka päikesepaisteline. Tulge kohe, tulge kõik.*

Ta jõudis just kontoris, kui saabus Coral isa veoautoga. Coral töötab ainult osaaajaga. Väga osalise ajaga. Viimasel ajal peaaegu üldse mitte, kuna neil ei olnud tellimusi. Ta oli armas tüdruk, üheksateist-aastane ja püüdis kolledži jaoks raha teenida. Jenna soovis, et tal oleks Coralile rohkem töötunde anda, aga näis, et nad jäävad virelema kuni suve tulekuni.

„Tere,“ ütles ta tüdrukule. „See on üllatus. Ma ei oodanud sind täna.“

„Ma tean.“ Coral hammustas huulde.

Ohoh. „Mis juhtus?“ Tegelikult Jenna aimas juba.

„Ma tulin ette teatama, et lahkun töölt kahe nädala pärast. Mul on väga kahju,“ lisis ta, just nagu oleks poevarguse üles tunnistanud. „Asi on lihtsalt selles, et mul on vaja rohkem raha teenida.“

Seda kulunuks neile kõigile ära, eks ole? „Saan aru,“ vastas Jenna. „Sooviksin, et meil oleks sulle rohkem tööd.“

„Ka mina sooviksin seda.“

„Annan sulle meelsasti hea soovituset.“

„Oh, seda pole vaja. Mul on juba töökoht.“

„Kas tõesti? Kus?“

Coralil pösesid läksid punaseks nagu foorituli. „Oyster Inn.“

Seal käis tõesti kogu aasta palju külastajaid. Jenna noogutas ja sundis end naeratama, ütles endale, et ei tohi Patricia Whiteside'i edu kadestada. Naine oli ammu ajast Moonlight Harboris tegutsenud ning palju vaeva näinud. Ta oli oma võõrastemaja veidi elegantsemaks muutnud ja see tasus end ära. Oyster Inn oli sama võluv kui selle omanik. Seal olid hea väike restoran ja luksускаupade pood lisaks suurepärasele vaadetele ning see pakkus toidlustust inimestele, kes soovisid peatuda mõnes veel peenemas hotellis.

„Hästi. Mul on väga hea meel,“ ütles ta. Vähemalt Coralil pärast. Enda pärast ta tuju sama hea ei olnud.

„Ma ei oleks tõesti ära läinud. Aga...“

„Ma tean,“ vastas Jenna. „Ära muretse, eks ole?“

Coral hammustas jälle huulde, noogutas ja lahkus kiiresti kontorist.

Jenna vaatas talle järele ja ohkas. Olgu peale. Klaas oli ikkagi pooltäis, eks ole? Nüüd ei olnud tal vaja tubade koristamise eest palka maksta. Ta saab võib-olla kevadeni ilma abiliseta läbi ning see hoiab raha kokku.

Põrgusse kõik, ta ei *taha* raha säästa. Ta tahab raha teenida.

Telefon helises. Keegi soovib tuba tellida. Ta tõstis toru ja kuulutas laulvalt: „Te jõudsite Driftwood Inni, kus on kogu aeg hea rannailm.“ (Tema enda nuputatud vaimukas reklaamlause!) „Jenna kuuleb. Millega ma saan aidata?“

„Meil oli selleks nädalalõpuks tehtud reserveering,“ ütles naisehää. „Smithers?“

Võib-olla tahavad nad veel teise toa juurde tellida. Sealviibimist pikendada. Proua Smithersil võis olla palju põhjusi helistamiseks. *Palun, mitte ainult see...*

„Mul on vaja see tühistada.“

Jenna parem silm hakkas tõblema. „Tühistada?“

„Jah. Miski tuli vahele ja meil ei ole võimalik sinna sõita.“

Jenna suutis vaevu jätta küsimata: „Kas olete kindel?“

„Te ei ole veel meie krediitkaardilt raha võtnud, ega?“

„Oh ei. See on ainult toa teile hoidmiseks.“

„Ja me teatame ette veel varem kui kaksikümmend neli tundi.“

„Seda küll.“ *Võtke heaks.*

„Täna.“

„Mul on kahju, et sõit ei õnnestunud. Loodan, et saate tulla mõni teine kord,“ lisas Jenna, kuid ta rääkis juba tühjusesse.

Ta krimpsutas nägu ja väljus kontorist, et veidi rannas jalutada, see oli ta lemmikkoht, kui tal oli tarvis mõtiskleda. Täna hommikul olid seal peale tema ainult kajakad. Pool üheksa hommikul pilvise sügisilmaga ei olnud väljas ühtki teist inimest. Õhus oli tunda külmanäpistust. Mis polnud sel aastaajal põrmugi üllatav.

Oktoober, ent maastikupilt oli ikka samasugune. Vesi, liiv ja tuul. Erinevus oli vaid taeva värvis. Jennal ei olnud selle vastu küll midagi. Ta armastas randa, armastas lainete ühtlast rütmi, armastas kuulata magamistoa avatud aknast öise meretõusu pidevat loksumist. See kõik oli nii mõnus, nii lõõgastav.

Küll tekib kõva stress, kui keegi ei helista, et tuba kinni panna. Kui Moonlight Harboris kasvaks ometi rohkem heitlehiseid puid. Äriomanikud suudaksid inimesi linna meelitada, lubades neile näidata muutuvaid värve, nagu Kaskaadides asuv Icycle Falls igal sügisel tegi. Aga siin olid ülekaalus igihaljad taimed nii Moonlight Harboris kui sinna toova maantee ääres. Ja sammal. Puuokstel rippus palju sammalt. Kahjuks ei muuda see värvi. Käigu kõik põrgu. Kus olid muutuvad värvid, kui neid vaja läks?

Jenna ohkas ja pöördus tagasi kontori poole. Aeg uueks Grouponi pakkumiseks* ja aeg öelda tädi Ediele, et ta peab rakendama oma loovust väiksema toidurahaga toimetulekuks.

* Kohalike teenuste sooduspakkumiste süsteem. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Jenna ei olnud ainus, kellele tegi peavalu turistidevoolu vähenemine pärast elavat suvehooaega. Külastajate vähesuse üle kurtsid omavahel rääkides kõik linna äriomanikud ning see oli kuum teema ka igal reedel tädi Edie juures kogunevate sõbrannade vestlusringis.

„Meil läks suvel nii edukalt,“ ütles Cindy Redmond, talle ja tema mehele Bruce'ile kuulus kauplus Cindy Kommid. „Aga ees ootab pikk talv.“

„Talvel käib siin inimesi tormi vaatamas,“ meenutas talle Patricia Whiteside.

„Käib, aga liiga vähe,“ vastas Cindy. „Ega meil ole suurt võimalusi inimeste siia meelitamiseks enne märtsi, kui nad tulevad rannakarbi-festivalile. See toob alati rahvast kokku.“

„Võib-olla peaksime vahepeal veel midagi korraldama,“ lausus Jenna mõtlikult.

„Jah, festivali Tooge Meile Raha, Et Me Ei Peaks Uksi Sulgema,“ naeris Nora Singleton, kellele kuulusid jäätisekohvik ja mängude keskus.

„Midagi peaks olema võimalik teha,“ arvas Courtney. Ta oli müü-
nud enda disainitud naisterõivaid Oyster Inni fuajees asuvas tilluke-
ses butiigis ning tal oli ka veebikülg, kuid ta ei teeninud veel piisavalt
toimetulekuks. Jennal abiks käimine vastuvõtulauas õhtuti ja nädala-
lõppudel aitas tal hankida mitte ainult kangaid, vaid ka toiduaineid.
Veel üks suu, keda Jenna pidi toitma.